

vendigt at give ham saa gode Betingelser som dem, der her ere foreslaaede i § 6, tror jeg ikke. Jeg tror derimod, at hvis han saaledes uden videre skal have Ret til at forlange sig optaget i en anden Sygekasse uden Hensyn til Aldersgrændsen og uden Hensyn til Helbredstilstanden, saa vil det føre til, at adskillige Sygekasser, som ere baserede paa et andet Grundlag, maatte ville sprenge sig derigjennem.

Jeg skal forøvrigt ikke udførlig omtale de forskjellige Indvendinger, jeg kunde have at gjøre mod Lovforslagets enkelte Paragrafer, da de i saare meget falde sammen med den ærede foregaaende Talers Bemærkninger. Jeg finder Bestemmelserne i § 8, hvor der er et Tilløb til Tvangsbestemmelser, Udpantning og Mulkt, urigtige, jeg finder Bestemmelsen i § 11, om at der hvert Aar skal sendes Fortegnelse over Medlemmerne, og efter en anden Paragraf aarligt Regnskab til Sygekasseinspektøren, at være vistnok overflødig. Bestemmelsen i § 13 forekommer mig et særligt stort Indgreb i Sygekassernes Ordning og Styrelse. I § 13 foreslaas nemlig, at de anerkjendte Sygekasser skulle give fri Lægehjælp, Medicin og Sygehusbehandling til Medlemmerne, deres Hustruer og deres Børn under 15 Aar; den Sygekasse, der ikke gjør det, kan ikke blive anerkjendt. Endvidere foreslaas bestemte Regler for Sygehjælpsens Maximum og Minimum. Jeg tror ikke, at det er rigtigt at gribe ind paa dette Punkt, men at man bør lade Sygekasserne have fuldstændig Frihed i saa Henseende. — Jeg tror heller ikke, at det er rigtigt at bestemme nogen Karenztid som i § 14, hvor der tales om, at Sygehjælp ikke ydes i de første 6 Uger. — Bestemmelserne i § 15 og 16 tror jeg, man kan overlade til Sygekasserne selv at træffe. — Bestemmelsen i § 17 finder jeg særlig uretfærdig, idet der staar, at Retten til at Sygekasser at nyde Pengehjælp strækkes sig kun til et Tidrum af 26 Uger i et Regnskabsaar, og at Ingen, der i Løbet af 3 paa hinanden følgende Aar har nydt Sygehjælp ialt i 60 Uger, længere kan erholde Afgang til Pengehjælp. Det er den modsatte Vej af den, jeg mener vi burde følge; jeg finder det uinesalvendende, at Trangen for disses Bedkommende har været allerstørst, jeg synes meget snarere, at man skulde sige,

at der i slike Tilfælde skulde gives særlig Hjælp. Lad være, at Sygekasserne efter deres Vedtægter og Velighed ikke kunde bære Understøttelser ud over et saadant eller et lignende Tidrum, man kunde jo ogsaa træffe en Bestemmelse om, at den Understøttelse, der var fornøden ud over dette Tidrum, tilsvarede af det Offentlige. — Jeg kunde nævne flere Indgreb i Sygekassernes Ordning, som jeg hvarken finder nødvendige eller heldige, f. Ex. Bestemmelsen i § 20, at Sygekasseinspektørens Samtykke udfordres til enhver Forandring i en anerkjendt Sygekasses Vedtægter, saaledes at der ikke kan forandres en Tøddel i Vedtægten, uden at han skal godkjenne det. — Ikke heller finder jeg Bestemmelsen i § 21 heldig, om at Kasserne til Sygekasseinspektøren skal indsende behørigt revideret Regnskab og Beretning for det forløbne Aar, affattede paa den af Ministeren foreskrevne Maade, eller i § 22 om, at Sygekasseinspektøren nøie skal gjennemgaa de indsendte Regnskaber, og i det Hele skal føre Tilsyn med de anerkjendte Sygekasser. Tilgeledes skal jeg nævne § 23, ifølge hvilken Sygekasseinspektøren har Ret til efter eget Forgodtbefindende at stride ind paa Formodning om, at en Kasses Formuesstilstand er gaaet saaledes tilbage, at Kassen ikke kan antages at yde Sikkerhed for sine Forpligtelser. Jeg anser det for uheldigt, da Sygekasserne let derved kunne blive undergivne nogen Vilkaarlighed fra Enkeltmands Side, og det er et Indgreb i den Frihed, som Sygekasserne hidtil have haft, som jeg mener er ufornødent. Det er de væsentligste Punkter, hvor jeg har Noget at invende overfor de Bestemmelser, der gaa Selbstyreprincipet i Sygekasseordningen for nær.

Til Vederlag for, hvad man saaledes efter min Mening tager fra Sygekasserne, giver man en Understøttelse, nemlig den, der er omhandlet i § 9, en Understøttelse, der ifølge Kommissionsbetænkningerne og de Bilag, der følge dermed, vil udgjøre omtrent 350,000 Kr. For Aaret 1885 foreligger der Regnskaber fra 819 Sygekasser; deres Medlemsbidrag udgjorde i Alt 713,000 Kr. Halvdelen heraf er 356,000 Kr. og det er altsaa det Bidrag, som foreslaas udbredt af det Offentlige, først af Statskassen, medens det senere fordeles paa Kommunerne. Men disses